

Вратата са хлопахъ посилно и са чувахъ гласове :
«Отворѣте ! отворѣте !»

— Мълчи ! рече Профила.

— Какво е то мълчи ! Да отвореми ! рече съучастницата ѝ.

— Мълчи ! повтори Профила като огаси свѣщитѣ на *пенталфата*, когато жертвата хъркаше и издъхваше.

— Ахъ ! какво лоше положеніе ! рече другарката на вѣщицата.

Чу са страшенъ грѣмъ.

— Чушѣтъ вратата ! свърши са ! рече Профила. Мълчи ! Мълчи !

— Какво да мълчиш ? Ще ни олувѣтъ Да бѣгамы.

Но немаше вече време. Бѣшата са напълни съ хора, тропанье са чу въ предната стая, свѣтлина удари въ очитѣ на двѣтѣ престѣпници.

— Тука еж, тука ! въ тѣзи стая ! рече единътъ отъ вънъ по турски !

— Счупѣте вратата ! зановѣда другый.

Вратата на стаята са счупихъ и стаята са освѣти.

Ужасенъ общый крѣсъкъ екиж.

Глистра първый влѣзе съ фенерь ; подирѣ му идѣхъ старецътъ Воитиди, Евстатій, полицейскыйтъ министръ и жандармытѣ.

— Ахъ ! Тежко ми. . . рече Глистра като приближи фенеря до лицето на господарката си, злочеста Юлія.

— Закъсняхмы ! О, дъщи . . . о, мило мое чедо ! Юлія ! извика старыйтъ Воитиди като прегърни студено и окървавено тѣло.

— Ето двѣтѣ злодѣйки ! рекохъ жандармытѣ, като са намѣстѣхъ тѣй щето да не могатъ да побѣгнатъ.
